

5) Με τον πέμπτο λόγο προβάλλει παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 1258/99 και του άρθρου 31, παράγραφος 2, του κανονισμού 1290/2005 καθώς και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, λόγω του ότι επιβλήθηκε κατ' αποκοπήν διόρθωση 10 % ενώ η παρατυπία περιοριζόταν στη χρησιμοποίηση εσφαλμένου σημείου αφετηρίας για την εφαρμογή της προϋποθέσεως σχετικά με την καταβολή της ελάχιστης τιμής και για τον έλεγχο της τηρήσεως της προϋποθέσεως αυτής.

- (¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1258/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, περί χρηματοδότησεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 160, σ. 103).
- (²) Κανονισμός (ΕΚ) 1290/2005 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 2005, για τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 209, σ. 1).
- (³) Κανονισμός (ΕΚ) 1868/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για την καθιέρωση καθεστώτος ποσοστώσεων για την παραγωγή αμύλου γεωμύλων (ΕΕ L 197, σ. 4).
- (⁴) Κανονισμός (ΕΚ) 97/95 της Επιτροπής, της 17ης Ιανουαρίου 1995, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1766/92 του Συμβουλίου όσον αφορά την ελάχιστη τιμή και την αντισταθμιστική πληρωμή που πρέπει να καταβληθούν στους παραγωγούς γεωμύλων καθώς και του κανονισμού (ΕΚ) 1868/94 του Συμβουλίου για την καθιέρωση καθεστώτος ποσοστώσεων για την παραγωγή αμύλου γεωμύλων (ΕΕ L 16, σ. 3).
- (⁵) Κανονισμός (ΕΚ) 2236/2003 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2003, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1868/94 του Συμβουλίου σχετικά με την καθιέρωση καθεστώτος ποσοστώσεων για την παραγωγή αμύλου γεωμύλων (ΕΕ L 339, σ. 45).
- (⁶) Κανονισμός (ΕΚ) 2237/2003 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2003, για τη θέσπιση των λεπτομερών κανόνων εφαρμογής ορισμένων καθεστώτων στηρίξεως που προβλέπονται στον τίτλο IV του κανονισμού (ΕΚ) 1782/2003 του Συμβουλίου για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στηρίξεως στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής και για τη θέσπιση ορισμένων καθεστώτων στηρίξεως για τους γεωργούς (ΕΕ L 339, σ. 52).
- (⁷) Κανονισμός (ΕΚ) 1973/2004 της Επιτροπής, της 29ης Οκτωβρίου 2004, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1782/2003 του Συμβουλίου όσον αφορά τα καθεστώτα στηρίξεως τα προβλεπόμενα βάσει των τίτλων 4 και 4α του εν λόγω κανονισμού και τη χρήση των εκτάσεων γης που προκύπτουν από την παύση καλλιέργειας για την παραγωγή πρώτων υλών (ΕΕ L 345, σ. 1).
- (⁸) Κανονισμός (ΕΚ) 1663/95 της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1995, για τη θέσπιση λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 του Συμβουλίου όσον αφορά τη διαδικασία για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 158, σ. 6).
- (⁹) Κανονισμός (ΕΚ) 885/2006 της Επιτροπής, της 21ης Ιουνίου 2006, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1290/2005 του Συμβουλίου σχετικά με τη διαπίστευση των οργανισμών πληρωμών και άλλων οργανισμών και την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΕ και του ΕΓΤΑΑ (ΕΕ L 171, σ. 90).

Προσφυγή της 19ης Ιανουαρίου 2011 — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband κατά Επιτροπή

(Υπόθεση T-22/11)

(2011/C 72/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband (Münster, Γερμανία) (εκπρόσωποι: οι δικηγόροι I. Liebach και A. Rosenfeld)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 9525 τελικό, της 21ης Δεκεμβρίου 2010, Κρατική Ενίσχυση, MC 8/2009 και C-43/2009 — Γερμανία — WestLB, καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η αίτηση που υπέβαλε στις 28 Οκτωβρίου 2010 η Γερμανία σχετικά με την παράταση της προθεσμίας για την εκποίηση και τη διακοπή των νέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της Westdeutsche Immobilienbank AG πέρα από τις 15 Φεβρουαρίου 2011,
- επικουρικά, να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 9525 τελικό, της 21ης Δεκεμβρίου 2010, Κρατική Ενίσχυση, MC 8/2009 και C-43/2009 — Γερμανία — WestLB, καθόσον με την απόφαση αυτή η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Γερμανία είχε υποβάλει ενιαία αίτηση για την παράταση της προθεσμίας για την εκποίηση και τη διακοπή των νέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της Westdeutsche Immobilienbank AG μέχρι τις 15 Φεβρουαρίου 2011 και ότι συνεπώς δεν χρειαζόταν να αποφασίσει αν η λήξη της προθεσμίας έπρεπε να μετατεθεί σε μεταγενέστερη ημερομηνία,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων προβάλλει με την προσφυγή του πέντε λόγους ακύρωσης.

- 1) Πρώτος λόγος ακύρωσης: Παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης που επιβάλλει το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ
 - Ο προσφεύγων ισχυρίζεται συναφώς ότι η Επιτροπή δεν εξήγησε τον λόγο για τον οποίο έκρινε ότι οι δύο αιτήσεις παράτασης των προθεσμιών που είχε υποβάλει η Γερμανία αποτελούσαν μία ενιαία αίτηση.
 - Επιπλέον, η Επιτροπή δεν εξήγησε τον λόγο για τον οποίο έκρινε ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις παράτασης της προθεσμίας κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, της απόφασης της Επιτροπής E(2009) 3900 τελ. διορθ., της 12ης Μαΐου 2009, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C-43/08 (πρώην N 390/08), την οποία σκοπεύει να χορηγήσει η Γερμανία για την αναδιάρθρωση της WestLB AG (στο εξής: απόφαση της 12ης Μαΐου 2009).
- 2) Δεύτερος λόγος ακύρωσης: Σφάλματα εκτίμησης και σφάλματα κατά την άσκηση διακριτικής ευχέρειας
 - Ο προσφεύγων ισχυρίζεται συναφώς ότι η Επιτροπή στηρίζει την απόφαση που έλαβε κατά διακριτική ευχέρεια σχετικά με την παράταση της προθεσμίας σε εσφαλμένες διαπιστώσεις σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται στην εσφαλμένη αντίληψη ότι υποβλήθηκε μία μόνο αίτηση παράτασης μέχρι τις 15 Φεβρουαρίου 2011 και λαμβάνει σιωπηρά ως δεδομένο ότι δεν χρειάζεται πλέον να ληφθεί απόφαση επί μιας αίτησης για μεγαλύτερη παράταση.

- Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν έκανε χρήση της δυνατότητας παράτασης της προθεσμίας που προβλέπεται ρητά στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της απόφασης της 12ης Μαΐου 2009, μολονότι συνέτρεχαν οι σχετικές προϋποθέσεις. Αντίθετα, η Επιτροπή επικαλέστηκε ένα άγραφο δικαίωμα παράτασης *sui generis*, το οποίο δεν έχει κανένα νόμιμο έρεισμα και του οποίου οι προϋποθέσεις γένεσης είναι τελείως ασαφείς.
- 3) Τρίτος λόγος ακύρωσης: Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας
- Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επ' αυτού, μεταξύ άλλων, ότι η απόφαση της Επιτροπής για διακοπή των νέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της Westdeutsche Immobilienbank AG μετά από τις 15 Φεβρουαρίου 2011 δεν τελεί σε αναλογία προς τα μειονεκτήματα που συνεπάγεται.
- 4) Τέταρτος λόγος ακύρωσης: Παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης
- Επ' αυτού ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι σε άλλες περιπτώσεις, στις οποίες είχαν χορηγηθεί στα πιστωτικά ιδρύματα, λόγω της οικονομικής κρίσης, πολύ υψηλότερες ενισχύσεις, η Επιτροπή χορήγησε πολύ μεγαλύτερες προθεσμίες για την εκποίηση εταιρικών συμμετοχών, μάλιστα δε και εταιριών χρηματοδότησης ακινήτων.
- 5) Πέμπτος λόγος ακύρωσης: Παράβαση του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης
- Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακύρωσης ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να ερμηνεύει τις αιτήσεις των κρατών μελών αντίθετα τόσο προς το σαφές γράμμα τους όσο και προς τον σκοπό τους και να αποφασίζει επί των αιτήσεων σύμφωνα με την ερμηνεία της αυτής.

Προσφυγή της 18ης Ιανουαρίου 2011 — Fraas κατά ΓΕΕΑ (καρό σχέδιο σε χρώμα μαύρο, μπέζ, καφετί, σκούρο κόκκινο και γκρι)

(Υπόθεση T-26/11)

(2011/C 72/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Γερμανία) (εκπρόσωποι: R. Kunze και G. Würtenberger, δικηγόροι)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 15ης Νοεμβρίου 2010 στην υπόθεση R 1317/2010-4,

- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σήμα προς καταχώριση: Εικονιστικό σήμα που συνίσταται σε καρό σχέδιο σε χρώμα μαύρο, μπέζ, καφετί, σκούρο κόκκινο και γκρι, για προϊόντα των κλάσεων 18, 24 και 25.

Απόφαση του εξεταστή: Απόρριψη της αίτησης.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της προσφυγής.

Λόγοι ακυρώσεως: Παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009⁽¹⁾, διότι το επίμαχο σήμα έχει διακριτικό χαρακτήρα, και παράβαση των άρθρων 75 και 76 του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009, διότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε επισταμένα τους λεπτομερείς ισχυρισμούς που διατύπωσε η προσφεύγουσα ως προς τα πραγματικά και τα νομικά περιστατικά.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

Προσφυγή της 21ης Ιανουαρίου 2011 — Rheinischer Sparkassen- und Giroverband κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-27/11)

(2011/C 72/47)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Rheinischer Sparkassen- und Giroverband (Düsseldorf, Γερμανία) (εκπρόσωποι: οι δικηγόροι A. Rosenfeld και I. Liebach)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 9525 τελικό, της 21ης Δεκεμβρίου 2010, Κρατική Ενίσχυση, MC 8/2009 και C-43/2009 — Γερμανία — WestLB, καθόσον με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η αίτηση που υπέβαλε στις 28 Οκτωβρίου 2010 η Γερμανία σχετικά με την παράταση της προθεσμίας για την εκποίηση και τη διακοπή των νέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της Westdeutsche Immobilienbank AG πέρα από τις 15 Φεβρουαρίου 2011,
- επικουρικά, να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής C(2010) 9525 τελικό, της 21ης Δεκεμβρίου 2010, Κρατική Ενίσχυση, MC 8/2009 και C-43/2009 — Γερμανία — WestLB, καθόσον με την απόφαση αυτή η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Γερμανία είχε υποβάλει ενιαία αίτηση για την παράταση της προθεσμίας για την εκποίηση και τη διακοπή των νέων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της Westdeutsche Immobilienbank AG μέχρι τις 15 Φεβρουαρίου 2011 και ότι συνεπώς δεν χρειαζόταν να αποφασίσει αν η λήξη της προθεσμίας έπρεπε να μετατεθεί σε μεταγενέστερη ημερομηνία,